

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v senáte zloženom z predsedu senátu JUDR. Milana Lipovského a prísediacich JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci proti obžalovanému **S. S.** pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. na verejnom zasadnutí 18. augusta 2010 v Bratislave o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 13. januára 2010, sp. zn. PK 1 T 22/2009

t a k t o :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok sa **zrušuje** vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovanému **S. S.** podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 34 ods. 6 Tr. zák. a § 56 ods. 2 Tr. zák.

sa u k l a d á

peňažný trest vo výške 1000 eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. sa ustanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudok Špecializovaný trestný súd, rozhodujúc samosudcom, uznal obžalovaného vinným zo skutku, ktorého sa dopustil tak, že

dňa X. v čase približne o 17.50 hod. na hlavnej ceste za obcou K., okres T., smerom na N., kadiaľ spoločne cestovali z obce B. J. S., M. L., R. P. na osobnom motorovom vozidle zn. D. N., ev. č. S., ktoré viedol R. P. po uskutočnenom futbalovom zápase 17. kola futbalovej súťaže IV. ligy Západ medzi futbalovými klubmi B. – L. s výsledkom 1:3, na ktorý boli Západoslovenským futbalovým zväzom delegované osoby, hlavný rozhodca J. S., prvý asistent rozhodcu R. P., druhý asistent rozhodcu M. L. a delegát V. C., po predchádzajúcom telefonickom rozhovore sa stretli so sponzorom futbalového klubu M. L. S. S., z vozidla vystúpil len J. S. a tomuto S. S. odovzdal prisľúbený úplatok 25.000,- Sk (829,85 €) za výhru v uvedenom zápase, peniaze si následne vo vozidle rozdelili J. S., R. P. a M. L. pre každého po čiastke 6.250,- Sk (207,46 €) a následne v obci D. L., okres N., v motoreste E. sa stretli s delegátom uvedeného zápasu V. C., ktorý po zápase odchádzal samostatne na svojom osobnom motorovom vozidle a tento prevzal od M. L. svoj podiel úplatku vo výške 6.250,- Sk (207,46 €),

čím spáchal prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák.

Za to mu podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3 Tr. zák. a § 36 písm. j/ Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, výkon ktorého podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 1 roka.

Proti rozsudku podal odvolanie v zákonnej lehote obžalovaný písomným podaním svojho obhajcu, a to proti výroku o vine aj proti výroku o treste.

V jeho písomných dôvodoch uvádza, že Špecializovaný trestný súd riadne nezistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. a vykonané dôkazy nehodnotil v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por.

Konkretizuje, že žalovaného skutku sa nedopustil, úplatok neodovzdal a do začatia trestného konania svedka S. nepoznal. Okolnosť, že peniaze neodovzdal majú potvrdzovať

svedkovia P., L. a C.. Výsledky dokazovania potvrdzujú, že pred zápasom so S. komunikoval Š.. S. je nedôveryhodný svedok, ktorý sa o kritický zápas ako rozhodca už vopred zaujímal s tým, že môže „pomôcť“ a v tomto konaní chcel svedeckou výpoveďou dosiahnuť mierny trest za viacero prípadov úplatkárstva, za ktoré je sám stíhaný v osobitnom konaní, vrátane tohto prípadu.

Pokiaľ ide o telefonický rozhovor so Š., hovoril s ním o spoločných podnikateľských aktivitách, nie o futbale.

Nemal dôvod ovplyvňovať zápas, L. boli lepšie ako B. a úplatok si vopred S. vynucoval za to, že bude zápas rozhodovať.

Navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok zrušil a sám ho spod obžaloby oslobodil, alebo aby zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku a uložil mu primeraný peňažný trest.

K odvolaniu obžalovaného sa prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, rozhodujúc o odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podľa § 315 Tr. por., nezistil po predložení veci súdom prvého stupňa dôvody na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por., preto na verejnom zasadnutí podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť oboch napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal na chyby, ktoré boli odvolaním vytýkané a okrem nich taktiež na chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Takto zistil, že odvolanie je sčasti dôvodné, a to pokiaľ ide o výrok o treste.

Pri odvolacom prieskume vo vyššie uvedenom rozsahu nezistil najvyšší súd žiadne chyby, ktoré by boli dôvodom na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a na ktoré v zmysle § 317ods.1 Tr. por. prihliadal ex offo.

Pokiaľ ide o chyby obsiahnuté v odvolacích námietkach, tu platí vo vzťahu k výroku o vine nasledovné:

Súd prvého stupňa vykonal všetky potrebné dôkazy, umožňujúce bez reálnych pochybností konštatovať spáchanie skutku v podobe, uvedenej vo výroku rozsudku. V tomto smere, ako aj v smere právnej kvalifikácie činu svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil tak, ako to zodpovedá kritériám § 168 ods. 1 Tr. por.

Neobstojí námietka, že sa súd nevysporiadal so skutočnosťou, prečo uveril svedkovi S., a nie obžalovanému S.. Obžalovaný totiž vo výpovedi z prípravného konania, čítanej na hlavnom pojednávaní v dôsledku využitia jeho práva nevypovedať, rovnako ako v písomnom odvolaní tvrdí, že so svedkom S. v kritickom čase vôbec neprišiel do kontaktu, dokonca, že ho osobne nepoznal, a to až do doby vedenia trestného konania.

Po prehratí zvukového záznamu vzájomných telefonických rozhovorov so svedkom S. na hlavnom pojednávaní však už obžalovaný vo svojom vyjadrení k tomuto dôkazu uviedol, že nemôže účasť na zaznamenaných rozhovoroch poprieť, čo neguje samotnú podstatu jeho vyššie uvedenej obrany.

A naopak, táto okolnosť, ako aj obsah komunikácie oboch dotknutých osôb poskytujú dostatočnú oporu pre to, aby S. výpoveď bola vzatá za základ skutkových zistení napadnutého rozsudku.

Aj spolucestujúci s obžalovaným vo vozidle, svedkovia P. a L. potvrdzujú telefonické dohováranie sa obžalovaného a jeho stretnutie s treťou, nimi neidentifikovanou osobou, sediacou v inom vozidle, stojacom na mieste tohto stretnutia. Ich trestnoprávnu zodpovednosť v tomto konaní nemožno posudzovať, je však pochopiteľné, že S. popísanú následnú deľbu peňažných prostriedkov aj v ich prospech ani ako svedkovia nepriznávajú (keď zároveň vo svetle iných dôkazov nepopierajú samotnú prítomnosť na mieste činu, resp. jazdu vozidlom spoločne so S.).

U svedka S. (odsúdeného v oddelene vedenom konaní ako prijímateľa úplatku v tomto i v ďalších prípadoch rozhodovania futbalových zápasov jeho osobou) podporuje práve charakteristika takejto jeho korupčne podmienenej nespoľahlivosti obsah jeho svedeckej výpovede, zároveň objektivizovanej i už uvedenými záznamami odposluchov telefonických hovorov a výpoveďami svedkov.

Preto najvyšší súd odvolaniu obžalovanému vo vzťahu k výroku o vine obsahovo nevyhovet. Okrem verifikácie skutkových zistení sa totiž v kontexte odvolaním nenamietaného, avšak v zmysle § 317 ods. 1 a § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. zo zákona preskúmaného dôvodu správnosti právnej kvalifikácie činu aj v tomto smere s rozhodnutím súdu prvého stupňa stotožnil. V dôsledku uvedeného sa rozhodnutie odvolacieho súdu výroku o vine napadnutého rozsudku nedotklo a pokiaľ ide o tento výrok, odvolací súd ho ponechal nedotknutý.

Inak je tomu, pokiaľ ide o výrok o treste. Samosudca sám uvádza, že do úvahy alternatívne prichádzal aj peňažný trest, avšak neuložil ho, keďže to žiadna z procesných strán nenavrhol.

Tento aplikačný postup najvyšší súd nehodnotí ako súladný so zákonom. Trest ukladá súd podľa zákonných kritérií a nie je v tomto smere viazaný návrhom procesných strán.

Pokiaľ ide o hmotnoprávny dôvod a vecný podklad rozhodovania o treste, naozaj tu bolo na mieste použiť ustanovenia § 34 ods. 6 a § 56 ods. 2 Tr. zák., a to vo vzťahu k trestnej sadzbe k prečinu podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. (šesť mesiacov až tri roky trestu odňatia slobody), poľahčujúcej okolnosti vedenia riadneho života obžalovaným pred spáchaním činu podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. a tiež vzhľadom na okolnosti, týkajúce sa aj v iných smeroch jeho osoby (zamestnanie, rodinné prostredie), ktoré umožňujú urobiť pozitívny záver o možnostiach nápravy menovaného.

Preto najvyšší súd s využitím procesných ustanovení citovaných vo výroku rozsudku a vyhovejúc takto odvolaniu obžalovaného zrušil svojím rozsudkom výrok o treste rozsudku súdu prvého stupňa a uložil obžalovanému S. peňažný trest.

Výšku trestu stanovil na sumu 1000 eur, prevyšujúcu hodnotu poskytnutého úplatku. Uloženie vyššieho peňažného trestu by vzhľadom na trest uložený súdom prvého stupňa (trest odňatia slobody pri spodnej hranici zákonom ustanovenej sadzby s podmieneným odkladom jeho výkonu na minimálnu skúšobnú dobu) odporoval zákazu reformácie in peius v zmysle § 322 ods. 3 veta druhá Tr. por. (keďže odvolanie v neprospech obžalovaného nebolo prokurátorom podané).

Uložený trest takto predstavuje primeranú sankciu, zasahujúcu do majetkovej sféry obžalovaného a znásobujúcu zníženie tohto majetku samotným poskytnutím úplatku jeho osobou.

Náhradný trest odňatia slobody bol potom obžalovanému uložený podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu, a to v rovnakej výmere, v akej bol tento trest uložený súdom prvého stupňa, teda vo výmere osem mesiacov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 18. augusta 2010

JUDr. Milan L i p o v s k ý, v.r.
predseda senátu

Vyhotovil: JUDr. Libor Duľa

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková